

Svar (15/11 99)**Miljø- og energiministeren (Svend Auken):**

Der kan være flere saglige planmæssige grunde til at udarbejde en lokalplan for et villakvarter.

I en lokalplan kan der foretages en nærmere regulering af områdets anvendelse, vejforhold, grundstørrelser m.v., bebyggelsens omfang og placering, bebyggelsens udseende, jf. planlovens § 15-katalog. Lokalplanens bestemmelser er direkte bindende for grundejerne, og de erstatter de generelle regler i byggeloven om mindstegrundstørrelse, bebyggelsesprocent, bebyggelsens etageantal og højde.

Den konkrete begrundelse for en lokalplan kan altså være, at der efter kommunalbestyrelsens vurdering er et behov for at regulere et eller flere af disse forhold. Er der i forvejen en lokalplan eller byplanvedtægt, kan der være behov for at ændre bestemmelserne på grund af samfundsudviklingen eller fordi de gældende bestemmelser har vist sig at være uhensigtsmæssige.

Den saglige planmæssige begrundelse for at regulere de nævnte forhold er at opnå samfundsmæssigt hensigtsmæssige og velfungerende områder.

Et eksempel på en lokalplan, som ikke havde en saglig planmæssig begrundelse, er nævnt i »Lov om planlægning, kommenteret af Anne Birte Boeck« (1994) side 127. I den pågældende sag var der tale om en lokalplan for en enkelt ejendom, som kun havde til formål at ophæve en privat servitut, hvorefter der kun måtte opføres én bolig på ejendommen. Kommunen havde ikke været opmærksom på servituten og havde givet byggetilladelse til et hus med to boliger. Grundejerforeningen, der var påtaleberettiget ønskede imidlertid ikke at dispensere, og kommunen ville derfor ophæve servituten på den omhandlede ejendom. Lokalplanen blev ophævet som ugyldig.

Ad spm. nr. S 94

Fra sundhedsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Birthe Skaarup stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1999-2000, forhandlingerne side 416, lød således:

Til sundhedsministeren (7/10 99) af:

Birthe Skaarup (DF):

»Kan sundhedsministeren bekræfte, at der var masser af strålingsfare omkring Thulebasen allerede fra 1959, jf. den af Dansk Udenrigspolitisk Institut offentliggjorte rapport i 1997, og at Thulebasen derfor var en farlig arbejdsplads fra 1959, og vil ministeren på den baggrund tilsikre, at den 67-årige Bent Søndergaard, Grenå, der lider af en 40 år gammel hudlidelse som følge af stråling på Thulebasen i 1959-60, får erstatning for og ret i, at han blev stråleskadet allerede 8-9 år før nedstyrningen af B52-flyet på Thule i 1968?«

Supplerende svar (9/11 99)

Sundhedsministeren (Carsten Koch):

Som lovet i mit foreløbige svar af 18. oktober 1999 vedrørende evt. strålingsfare i Thule før 1968 har jeg indhentet en udtalelse fra Statens Institut for Strålehygiejne.

Instituttets udtalelse afviser, at rapporten »Grønland under den kolde krig« fra 1997 udgivet af Dansk Udenrigspolitisk Institut (DUPI), skulle dokumentere en strålingsfare som følge af kernevåben i Thule i perioden fra 1959.

Statens Institut for Strålehygiejne gør samtidig opmærksom på, at instituttet ikke har kompetence på området vedrørende ikke-ioniserende stråling fra det radaranlæg, som omtales i artiklen i Aktuelt, den 19. september 1999.

Sundhedsstyrelsen har endvidere oplyst, at da styrelsen ikke er i besiddelse af oplysninger vedrørende det amerikanske radaranlæg, som ifølge DUPI-rapporten blev taget i brug på Thulebasen i august 1960, er det ikke muligt at sige noget om eventuel ikke-ioniserende stråling i Thule som følge af radaren.

Jeg vil imidlertid gerne afslutningsvist gentage, at omfattende undersøgelser i forbindelse med »Thule-sagen« i perioden frem til Thulehøringen den 7. og 8. oktober 1995 hverken kunne påvise helbredsskader som følge af radioaktiv ekposition eller helbredsskader som følge af andre farlige stoffer.

Udtalelsen fra Statens Institut for Strålehygiejne af 19. oktober 1999 vedlægges til orientering. (Ikke optrykt her).